

pegàvem tres trucs ressonants i una repetideta i «crebra» seguida de truquets a l'acabar. Aquest *repicó* és un altre cas com el de *picó* 'picor' que acabem de veure: < *repicabó*. I si no els agrada als saviassos... «facin-se repicar»! *Repicada*. *Repicadis*, *repicadissa*. *Repicament*, *menta*. *Repicant*.

CPt.: *Repicacampanes*. *Repicaplets*. *Repicapunt*. *Repicatelons*.

CPt.: *Picabaralla* 'escaramussa', 'batussa sense gran motiu o conseqüència': «D'aquell lloc, lo dit comte de Pallars --- ab molts d'altres feria en ells [als moros tunisencs]: sí que hi havia un puig de la bastida que hom apellà lo puig de *Pica-baralla*». Muntaner (fets de 1282, § 51, Casac. I, 107.31). +*Picaesquenes* 'gavarró', fruit de la gavarrera que es diu +*picaesquenera* a les Garrigues (Torrebeses, 1936) perquè els nois s'ho tiren esquena avall per fer picor als companys de joc. *Picaflor* [Lab.] no és català sinó el nom cast. sud-americà del colibrí. *Picafort 'picaporta' no existeix: ho sentí Krüger en el doble aranès de Tredòs, ultracorrecció descatalanitzant d'un aranès que, tot i parlar gascó, sap fer la *f* més que altres compatricis, que la canvien en *p* quan comencen de parlar català.

Picallimes: ho afegí Fontserè al seu *DOrt*. *Picamà* [Belv.] 'mà de morter' (< *pica mà*! cpt. imperatiu): «un vidrier de la Olleria (que va pel món) en [amb] una estiba al coll, plena de *picamans*, morenillos [< *molinillos*], goteres, cullerers --- tot fet de fusta», MGadea (*T. del Xè*).

+*Picamena* 'obrer fargaire que pica la mena de ferro': «fargaire: sò és foguè, 12 fran<c>s setm<a>nals», mallé 11 fr<ancs> setm., dos escolans 10 fr., dos *picamenas* 6 fr., y dos mossos» en els comptes d'una farga de Vall Ferrera (*Capreu de Castellarnau*, a. 1759, 87). Pujant de Prats de Molló per la Parcigola cap als pendants canigonencs es veu l'antic casalt de *Can Picamena* (no massa lluny dels grans meners de Batera) [1923].

Picanterra argot barceloní 'gallina' (*BDC* VII, 15, 51), no solament cat.: lionès *pique-en-terre* «poulet, coq (ne se dit que de l'animal vivant)», Puitspelu, *Dict. Étym. du Patois Lyonnais*: una formació anàloga *piquiterri* val. és 'cop errat del bòlit' (que pica a terra); abreujat *piqui tort*. *Picapalles* (moixó): *piquipalla*, en el llibre de JBXuriguera sobre Margarit, 41. *Picapatrons*, afegit per Fontserè al seu *DOrt*.

A la major part del territori *picapedrer* significa el qui treballa la pedra (en pedrera o a la vila), així fins avui a tot el Princ., part del P. Val. i fins l'Alguer; a les Illes, però, és el mestre d'obres o paleta, no sols a les Balears sinó també Eivissa («albañil», PzCabr.) i *AlcM* i *DAG*. en donen testimonis de 1714 i 1827 (el de 1405 pel poc context citat sembla indicar l'altra acc.); ja s'hi deu referir l'obra de Josep Gelabert, a. 1653: «Vertaderes traçes del art de *picapedrer*, de les quals se poden aprofitar molt fàcilment tots los qui desitjen ésser mestres aprimorats de dit art, sols sàpien llegir y conèixer les cifres: compost per Mestre J. G. *picapedrer* natural de Mallorca», JMBover (*BiEscrBal.* I, 588).

A gran part del P. Val. diuen, però (segons sembl per obra d'una metàtesi) *pedrapiquer*: així en Maestrat i PnaCast. (Vilafranca d. M., 1961, on es recomanaven a un *pedrapiké* de Borriol, *burigó*), i de d'allà s'estén o s'estenia fins pel Matarranya: en un doc. acastellanat el «*pedra-piquero* S. D.» pacta amb els jurats de Pena-roja la construcció d'una capella, e l'any 1550 (*Bol. Hist. Geogr. B-Arag.* III, 253), si bé aquí amb el sentit balear de 'mestre d'obres', mentri que en OPou, resident a Val., té el sign. val. moderr «*pedrapiquer*: lapicida, latomus» (*TbPu.*, 164); a Callet (terme de grans pedreres) sento una forma un poc alterada «es *pedrospikérs*» (1962); EnrValor de Catalunya preferiria que es digués *pedrapiquer*, segor J. G. M., però aquest hi afegí que «creu» que Val. ciutat «és *picapedrer*». Cf. supra *piquer*, i afegí que també es digué *picapedres*, del qual (en part e la variant *picaperes*) donen antics testimonis de Mallorca els *DAG*. i *AlcM*, illa on avui significa 'picapedrer, el qui treballa en pedrera etc.'. *Picapedreratg*.

Pica-pica addició de Fontserè al *DOrt*. *Picaplet* ('advocat pledejador' generalment és pejoratiu, i ja podia ser-ho antigament, però no sempre, almenys e Eiximenis: «Cap. xxx, com deu haver pocs *picaple*. e bons. —Quant és dels procuradors de cort, o raondors o *picaplets*, que tot és u, posa lo damunt dit doctore --- que no deven ésser molts: e açò per aquells mateixes raons qui són damunt allegades contra juristes e escrivans», *Regiment* (*NCl.* XIII, 158.29); tan poc hi ha matís pejoratiu en els passatges del *Dotzè* seleccionats en *NCl.* VI (pp. 80, 81, 81); ni tampc n'hi havia sempre en oc. ant. *picaplach* «piqueprocè avocato» (*PDPF*). Altrament en el sentit pejoratiu s'han usat també altres denominacions catalanes, ultrallatinat *legulei*, com *esmocalleis* (crec Coromines o *esgarrapaplets*. Del cat. és manllevat el cast. *picapleitos* [S. XIX: desconfio de la documentació en un dicc. cast. del S. XVII que no he verificat].

Picapoll 'raim de mena més petita, més primeren i menys ensucrat que el moscatell, amb el qual form principal contrast en cat. central' ja en Eiximenis (*DAG*, *AlcM*); «los grans de rahim guaytavan per er tremitj de les fulles: per assí 'l moscatell, per allà l fosca garnacha, lo verdós *picapoll*, la blanca malvasia en el reusenc Martí i Folguera (1875, *Lo caragira* 78); a l'Emp. *picapolla*: «llargues tòries i ufanosc pàmpols, on comencen a verolar els moscats, les garnatxes i *picapolles* ---», Coromines (*Vida Austerica* 246.2). Formació imperativa *pica poll!* (metafòricament dit al qui corre per la vinya picotejant-hi, igual que un pollet o gallina, ací i allà: com sigui que els vinyateres mostren fàcils amb la quitxalla, i els veïns no tancix, però més llaminers, que se'ls fiquen per les vinyes del barat picapoll, però empatien a garrotades els que els afanen el ben pagat moscatell). Altrament la mateixa denominació és també occitana llgd. *picopou* «sorte de raisin noir» (a Castras: Couzinié), gascó *picapout* (Palay).

+*Pica-rates* ross. mena de joncs que punxen o picquen: de fet només vaig sentir la forma prostètic